

Sygnatura akt II C 1004/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia(...)

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2023 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),51 (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset dwanaście 51/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),20 (trzy tysiące osiemset dwadzieścia trzy 20/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
  - a) powoda kwotą 578,53 (pięćset siedemdziesiąt osiem 53/100) złotych, którą ściągnąć z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. wyroku;
  - b) pozwanego kwotą (...),90 (tysiąc trzysta czterdzieści dziewięć 90/100) złotych.

Sygnatura akt II C 1004/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 19 sierpnia 2019 roku M. R., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, domagał się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 37036,42 zł tytułem utraconych dochodów za okres od 8 września 2016 roku do 31 marca 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

(pozew k. 4, 5, pełnomocnictwo k. 8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości (wysokość utraconego dochodu wskazywanego przez powoda), związek przyczynowy między wypadkiem z 7 września 2017 roku, a niezdolnością powoda do pracy.

(odpowiedź na pozew k. 64- 66, pełnomocnictwo k. 74)

Sąd ustalił:

W dniu 7 września 2016 roku po godzinie 17:00 doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa, doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki M. nr rej. (...), kierowanym przez powoda. Uderzenie w pojazd powoda nastąpiło z lewej strony. Pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(bezsporne, notatka urzędowa k 135-136)

W dniu 9 września 2016 roku powód zgłosił się do szpitala im. J., gdzie wykonano badania diagnostyczne. Zdjęcia rtg nie wykazały zmian urazowych. Po badaniu lekarskim powód został zwolniony do domu z rozpoznaniem stłuczenia lewego stawu biodrowego. Dalsze leczenie kontynuował w poradni POZ od 12 września 2016 roku do 31 marca 2017 roku oraz poradni ortopedycznej od 6 października 2016 roku do 22 lutego 2017 roku. W okresie od 2 grudnia 2016 roku do 9 stycznia 2017 roku powód leczył się w Przychodni (...). Podczas wizyty w dniu 2 lutego 2017 roku lekarz POZ odnotował w dokumentacji medycznej, że pacjent zgłosił się bez dolegliwości bólowych w celu wypisania (...) i skierowania do poradni rehabilitacyjnej. Na początku marca 2017 roku powód odbył jeden cykl zabiegów fizjoterapeutycznych (laser i UD). Powód zaczął leczyć się w ramach NFZ. Z uwagi na długie terminy oczekiwania do specjalistów, podjął prywatne leczenie.

(dokumentacja medyczna k. 47-54, k. 108-112, k. 115, zaświadczenie k. 113)

Po wypadku powód przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach: 10 września 2016 roku- 9 października 2016 roku, 10 października 2016 roku- 31 października 2016 roku, 1 listopada 2016 roku- 18 listopada 2016 roku, 19 listopada 2016 roku- 6 grudnia 2016 roku, 7 grudnia 2016 roku- 20 grudnia 2016 roku, 21 grudnia 2016 roku- 3 stycznia 2017 roku, 4 stycznia 2017 roku- 31 stycznia 2017 roku, 1 lutego 2017 roku- 15 lutego 2017 roku, 16 lutego 2017 roku- 1 marca 2017 roku, 2 marca 2017 roku- 16 marca 2017 roku, 17 marca 2017 roku- 31 marca 2017 roku. Wszystkie zwolnienia wystawiał lekarz POZ wskazując jako jednostkę chorobową S70 (powierzchnowy uraz biodra i uda).

(dokumentacja medyczna k. 47-54, k. 108-112, k. 115, zaświadczenie k. 113)

Po wypadku powód przez pierwsze dwa miesiące miał problemy z poruszaniem się.

(zeznania powoda k. 158-159)

Adekwatny związek przyczynowy pomiędzy urazami doznanymi przez powoda w wyniku wypadku a wynikającą ze zwolnień lekarskich niezdolnością do pracy istnieje za okres od 10 września 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku. Lekarz rehabilitant nie wystawił powodowi zwolnienia, mimo iż zasadą jest, że specjalista przejmujący leczenie przejmuje także całokształt działań z tym związanych. Dalsze zwolnienia wystawiał powodowi lekarz POZ wpisując kod dotychczasowej jednostki chorobowej. Nawet pojawienie się nowej jednostki chorobowej jako powikłania urazów doznanych w wyniku wypadku komunikacyjnego, nie dyskwalifikuje powoda dożywotnio do pracy. W momencie remisji, pomimo istnienia schorzenia (przewlekłego), powód jest zdolny do pracy. Jednocześnie ani lekarz rehabilitant ani POZ nie wskazali na taką nową jednostkę chorobową. Za okres zwolnienia od 16 lutego 2017 roku do 1 marca 2017 roku nie można stwierdzić ani przyczyny zwolnienia ani kodu jednostki chorobowej. Za okres od 2 marca 2017 roku do 16 marca 2017 roku oraz od 17 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku w dokumentacji medycznej brak jest jakiegokolwiek adnotacji dotyczącej stanu zdrowia powoda oraz przyczyn wystawienia zwolnienia.

(pisemna opinia biegłego specjalisty rehabilitacji medycznej 263-267, opinia uzupełniająca k. 290-293)

W dacie zdarzenia powód pracował jako taksówkarz. Uszkodzony samochód stanowił jego własność. Po wypadku powód nie zawiesił prowadzenia działalności gospodarczej. Miał zamiar szybko wrócić do pracy. W okresie objętym pozwem uszkodzony samochód nie był przez niego użytkowany. Powód zaczął naprawiać pojazd po zakończeniu

rehabilitacji. Przez cały czas rozliczał się przez kartę podatkową. Płacił podatek, składkę ZUS, koszty utrzymania samochodu, paliwo, sprzątanie, eksploatację. Powód nie prowadził działalności gospodarczej także w okresie od zakończenia rehabilitacji do 31 marca 2017 roku. Kasa fiskalna ma licencję na dany samochód. Nie mogła być wykorzystywana do pracy na innym pojeździe. W lutym i marcu 2016 roku w okresie, kiedy samochód był uszkodzony jest przerwa w wydrukach.

(zeznania powoda k. 158-159)

ZUS wypłacił powodowi zasiłki chorobowe w kwotach: 10- 30 września 2016 roku 329,28 zł brutto (270,01 zł netto), 1- 31 października 2016 roku 486,08 zł brutto (398,59 zł netto), 1- 30 listopada 2016 roku 470,40 zł brutto (385,73 zł netto), 1- 31 grudnia 2016 roku 470,40 zł brutto (385,73 zł netto), 1- 31 stycznia 2017 roku 474,32 zł brutto (388,89 zł netto), 1- 28 lutego 2017 roku 415,52 zł brutto (340,72 zł netto), 1- 31 marca 2017 roku 152,88 zł brutto (125,21 zł netto).

(zaświadczenie k. 12)

Powód uzyskiwał przychów w okresach: 1- 30 czerwca 2016 roku 7221,89 zł, 2- 30 lipca 2016 roku 7822,73 zł, 2- 31 sierpnia 2016 roku 7365,36 zł, 1- 7 września 2016 roku 1181,96 zł, 7 września 2016 roku 74,40 zł. W okresie 15 grudnia 2015 roku- 7 września 2016 roku przychód powoda wyniósł 43255,60 zł.

(licencja k. 31, arkusz k. 13, raport fiskalny k 14-15, k 81, koperta k. 82, faktury k 92-99)

Powód w czerwcu, lipcu, sierpniu i wrześniu 2016 roku płacił miesięcznie podatek w kwocie po 12,40 zł. Od czerwca do września 2016 roku powód uiścił składki na ubezpieczenie społeczne w kwotach: 162,73 zł, 162,73 zł, 153,93 zł, 162,73 zł oraz zdrowotne w kwotach: 288,95 zł, 288,95 zł, 279,41 zł, 288,95 zł. W okresie od grudnia 2015 roku do 30 września 2016 roku powód uiścił składki korporacyjne w kwocie 40 zł

(potwierdzenie transakcji k. 16- 27, faktury k. 92-99)

Decyzją z dnia 15 lutego 2016 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. ustalił wysokość zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych opłacanego w formie karty podatkowej- wysokość stawki karty podatkowej na rok podatkowy 2016 dla prowadzącego działalność w zakresie usługi transportowe- usługi taksówkowe w zakresie przewozu osób powoda na kwotę 253 zł miesięcznie.

(decyzja k. 28-30)

Pismem z 25 kwietnia 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni m. in. kwoty 39.331,30 zł tytułem utraty dochodu w czasie przestoju pojazdu przez 205 dnia przy dziennej stawce 191,86 zł. Wezwanie zostało doręczone w dniu 28 kwietnia 2017 roku.

(przedsądowe wezwanie k. 32-35, potwierdzenie nadania k 36, potwierdzenie doręczenia k. 71)

Decyzją z dnia 18 maja 2017 roku pozwany odmówił wypłaty utraconego zarobku.

(decyzja k. 37-38)

Dochód dzienny obliczony na podstawie paragonów fiskalnych z akt sprawy z pominięciem lutego i marca 2016 roku (okresu przestoju) wynosi 154,40 zł, zaś stawka kosztów 55,58 zł.

Dochód dzienny obliczony na podstawie paragonów fiskalnych z akt sprawy bez pominięcia lutego i marca 2016 roku (okresu przestoju) wynosi 99,10 zł, zaś stawka kosztów 62,91 zł.

Dochód dzienny obliczony na podstawie wyliczeń strony powodowej z pominięciem lutego i marca 2016 roku (okresu przestoju) wynosi 190,01 zł, zaś stawka kosztów 55,58 zł.

Dochód dzienny obliczony na podstawie wyliczeń strony powodowej z uwzględnieniem lutego i marca 2016 roku (okresu przestoju) wynosi 182,68 zł, zaś stawka kosztów 62,91 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu księgowości k. 173-185, opinia uzupełniająca k. 215-217v, druga opinia uzupełniająca k. 253-255)

W dniu 22 sierpnia 2017 roku powód wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania w postaci kosztów leczenia, kosztów zakupu leków, kosztów dojazdów do placówek medycznych w związku z wypadkiem z dnia 7 września 2016 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygn.(...). Na skutek zawarcia ugody postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 roku Sąd umorzył postępowanie w sprawie.

(pozew k. 2-3, postanowienie k. 166 załączonych akt I C 573/17)

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części. Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił art. 822 i 436§1 w zw. z 435§1 k.c., art. 361 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 473 ze zm.). Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada on, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Szkodą jest, powstała wbrew woli poszkodowanego, różnica między jego obecnym stanem majątkowym a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Strata stanowi uszczuplenie aktywów, natomiast utraconą korzyścią w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. jest to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło. Ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze w pewnym stopniu charakter hipotetyczny. Taka szkoda musi być jednak wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła. Powód żądał zwrotu utraconych dochodów za okres od 8 września 2016 roku do 31 marca 2017 roku (205 dni) w kwocie 37.036,42 zł. Wobec kwestionowania przez pozwanego zarówno okresu niezdolności do pracy wskazywanego przez powoda, jak również wysokości utraconych dochodów, w pierwszej kolejności należało ustalić okres niezdolności powoda do pracy pozostającego w związku ze zdarzeniem. Zgodnie z opinią biegłego specjalisty rehabilitacji medycznej powód był niezdolny do pracy w okresie od 10 września 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku. Okres ten wyznacza data początkowa pierwszego zwolnienia lekarskiego wystawionego powodowi, a kończy ostatni dzień zwolnienia, po którym w trakcie wizyty lekarskiej lekarz POZ odnotował w dokumentacji medycznej, że pacjent zgłosił się bez dolegliwości bólowych w celu wypisania (...) i skierowania do poradni rehabilitacyjnej. W ocenie Sądu jako data początkowa okresu niezdolności do pracy winna być wskazany 8 września 2019 roku, czyli kolejny dzień po wypadku. Mimo braku zwolnienia od tego dnia oczywistym jest, że powód odczuwał już skutki wypadku. Jako daty początkowej niezdolności do pracy Sąd nie przyjął dnia 7 września 2019 roku, bowiem wypadek wydarzył się po godzinie 17, zaś powód nie udowodnił, że zamierzał jeździć w trakcie późnych godzin wieczornych. Powód był zatem niezdolny do pracy przez 146 dni. Kwotę dziennego dochodu Sąd ustalił w wysokości 190,01 zł przyjmując do wyliczeń przychody z okresu przed wypadkiem- czerwiec, lipiec i sierpień 2016 roku z uwzględnieniem kosztów prowadzonej działalności w dziennej kwocie 55,58 zł oraz z pominięciem okresu przestoju. Wobec tego, że niezdolność powoda do pracy trwała 146 dni x stawka dziennego dochodu 190,01 zł, to utracony dochód stanowi kwotę 27741,46 zł. Kwotę tą należy pomniejszyć o wypłacone z ZUS zasiłki chorobowe w łącznej kwocie 1828,95 zł wypłacone w okresie od 10 września do 31 stycznia 2017 roku. Należne powodowi odszkodowanie wyraża się kwotą 25912,51 zł. W pozostałym zakresie żądanie odszkodowania podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Podstawę zasądzenia odsetek stanowił art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Wezwanie kwotowe pozwanego do zapłaty odszkodowania za utracone dochody powoda zostało skierowane pismem z dnia 25 kwietnia 2017 roku, które doręczono w dniu 28 kwietnia 2017 roku. Dlatego ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzone od dnia 13 maja 2017

roku do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego po dniu upływie 14 dni na spełnienie świadczenia. W pozostałym zakresie roszczenie o odsetki podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Sąd orzekł o kosztach procesu, na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powód wygrał w 70%. Łącznie koszty poniesione przez powoda to 7269 zł (wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł, opłata od pozwu 1852 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, wydatkowana zaliczka na biegłego 1800 zł), zaś pozwanego 4217 zł (wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł, wydatkowa zaliczka na biegłego 600, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), łącznie 11486 zł z czego powód winien ponieść kwotę 3445,80 zł (30%), a poniósł 7269 zł, Stąd należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3823,20 zł.

Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki z tytułu brakujących zaliczek na biegłego w kwotach: 226,66 zł, 780,72 zł, 921,05 zł, łącznie 1928,43 zł. Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi powoda kwotą 578,53 zł, którą nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. wyroku i pozwanego kwotą 1349,90 zł, a więc proporcjonalnie do wyniku postępowania.

1.).